

mange Byer her i Landet er et langt større Antal Beværtninger med berusende Drikke, end Vedtægterne fastsætte. Derfor vilde det efter min Mening være aldeles forkert, om Lovgivningsmagten vilde bestemme, at det Antal Beværtninger, der var den 1. Januar 1911, skulde fastsættes som Maksimum.

Efter disse almindelige Bemærkninger vil jeg gaa over til at fremsætte nogle Bemærkninger angaaende nogle af Hovedpunkterne i Uoverensstemmelserne mellem Tingene om det forelagte Forslag. Jeg maa straks indrømme, at det er overordentlig vanskeligt at drage en Sammenligning mellem disse to Forslag, fordi man i Landstinget, som det ogsaa blev anført af den højtærede Minister, i Stedet for at stille Ændringsforslag til de enkelte Paragraffer har fuldstændig omskrevet hele Forslaget. Derfor er det, naar man vil tage Forslagene frem og drage en Sammenligning, meget vanskeligt at finde de Bestemmelser, man vil sammenligne. Naar Ministeren siger, at efter hans Opfattelse er Landstingets Forslag klarere og lettere overskueligt end Folketingets, skal jeg ikke strides med den højtærede Minister herom, men vil kun sige, at jeg har langt lettere ved at orientere mig i Folketingets Forslag end i Landstingets; men det kan maaske være en Følge af, at jeg er bedre hjemme i hint end i dette. Det vilde selvfølgelig være en Fordel, om man kunde gøre Forslaget lettere overskueligt, naar det ikke i alt for høj Grad gik ud over Indholdet, men det kan ikke nægtes, at det, at man har gjort Forslaget kortere, i meget høj Grad gaar ud over dets Indhold. Og man skal ikke tro, at man kan finde Uoverensstemmelserne alene ved at sammenligne Paragrafferne; nej, mange vigtige og gode Bestemmelser ere gaaede fuldstændig ud i det af Landstinget vedtagne Forslag.

Naar der er Tale om Bevillinger til Afholdsbeværtninger, er jeg ogsaa her enig med den højtærede Minister i, at disse Bevillinger vistnok burde gives paa Tid. Men det, der efter min Mening er Hovedanken mod det af Landstinget vedtagne Forslag, er, at man tillader en Afholdsvært at have Oplag af berusende Drikke. Dette, at en Afholdsvært, en Vært, der driver Beværtning uden Ret til Udskænkning af alkoholiske Drikke, har Ret til at have Oplag af berusende Drikke, gør, at Kontrollen vil være aldeles umulig. Det er aldeles umuligt for Befolkningen, for Gæsterne, for Politiet at kontrollere, om der

udskænkes af disse Varer, naar Værten har Ret til at opbevare dem. Vil man have Afholdsbeværtninger, med Hensyn til hvilke man har nogenlunde Sikkerhed for, at de ikke komme til at virke som en Slags Smugkroer, er der intet andet for end at forbyde dem at have noget som helst Oplag af berusende Drikke. Man maa huske paa, at det er ikke interesse-rede Afholdsfolk, der rejse alle disse Beværtninger, det er ikke bevidste Afholdsfolk, der drive dem, nej, det er Folk, der ville gøre Forretning. Vi have mange Afholdsbeværtninger, der ere startede af private Folk i den Hensigt at drive en Forretning, og man maa huske paa, at naar det er smaat med Indtægterne, og de vedkommende have Lov til at have Lager af berusende Drikke og have Lov til at beværte i deres private Lejlighed, er det absolut umuligt for nogen at kontrollere, om der udskænkes af dette Oplag. Derfor mener jeg, at det er en Nødvendighed, at man kommer ind paa det, som Folketinget har vedtaget: at forbyde, at Afholdsværterne have noget som helst Lager af berusende Drikke.

Landstingsforslaget har i § 1 en Bestemmelse, der udvider Gæstgivernes Ret i Byerne til, at de ikke alene kunne beværte dem, som bo paa Gæstgiveriet, men ogsaa almindelige rejsende. Naar man giver en saadan Tilladelse, tror jeg, man lige saa godt kan blive ved det bestaaende og sige, at Gæstgiverne maa have almindelig Beværterret, thi saa er det umuligt at kontrollere, om det er rejsende eller Folk fra Byen, og om de ikke overskride deres Ret. Men det, der spiller Hovedrollen, det, der udgør den væsentlige Uoverensstemmelse mellem Tingene, er Ordningen af Forholdet paa Landet og navnlig Kroerne, Landgæstgiverierne. Her er Forholdet et andet end ved Gæstgiverierne i Byerne. Hvor der ligger en Kro ude paa Landet, kan man ikke indskrænke sig til at sige, at Værten kun maa beværte dem, der bo i Gæstgiveriet, der er man nødt til at have den Tilføjelse: og tillige rejsende. Her kunne de rejsende nemlig ikke som i Byerne gaa hen paa en anden Plads og nyde Mad og Drikke, her er man nødt til at have det saaledes, at man foruden at kunne beværte dem, der bo i Gæstgiveriet, ogsaa kan beværte de rejsende. Dette er derimod ikke det naturlige Forhold for Byernes Vedkommende, hvor der er Beværtninger, hvor man kan nyde Mad og Drikke eller Hvile eller hvad man trænger til, uden at det er nødven-